

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 158/2022-45

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Marekom Hicom, P. O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 37Ek/675/2020 z 26. mája 2020, uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 37Ek/675/2020 z 25. novembra 2020, uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 60Ek/700/2020 z 29. mája 2020, uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 60Ek/700/2020 z 30. decembra 2020, uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 24Ek/675/2020 z 15. júna 2020 a uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 34Ek/675/2020 z 21. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Veci vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 209/2021, Rvp 480/2021 a sp. zn. Rvp 499/2021 **s p á j a** na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 209/2021.
2. Výrok o spojení vecí **n a d o b ú d a** právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia Ústavným súdom Slovenskej republiky.
3. Ústavné sťažnosti **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Sťažovateľka po neúspešných exekúciách, ktoré boli ukončené podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“) podala návrhy na opätovné exekúcie. Sťažovateľka navrhla, aby sa v nových exekúciách vymohli aj jej náklady, ktoré jej vznikli pri predchádzajúcich exekúciách. Tieto náklady však v rámci nových exekúcií exekučné súdy neuznali. Dôvodom nebolo

spochybnenie existencie týchto nákladov, ale že neboli priznané súdnym rozhodnutím v prospech sťažovateľky, a teda sa na ne neviaže exekučný titul. Za takýto titul súdy neuznali rozhodnutia zo starých exekúcií, ktorými boli priznané trovy pre zmenu súdnym exekútorom proti sťažovateľke, ktorá ich napriek statusu oprávnenej musela uhradiť.

2. Sťažovateľka sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 1. februára 2021, 5. marca 2021 a 8. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutými uzneseniami okresného súdu v exekučnom konaní. Tiež navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a priznať náhradu trov konania.

3. Ústavný súd vzhľadom na viaceré aspekty, ktoré dopadajú na všetky tri veci, považoval za významné v záujme hospodárnosti, aby boli všetky ústavné sťažnosti spojené na spoločné konanie, čo umožní ich vybavenie jedným rozhodnutím. Podľa § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“ alebo „ZoÚS“) možno na túto procesnú situáciu použiť § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého konania, ktoré spolu skutkovo súvisia, možno v záujme hospodárnosti spojiť. V záujme plynulosti konania bolo rozhodnuté podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, že výrok uznesenia o spojení vecí na spoločné konanie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia, čo umožňuje bezprostredné predbežné prerokovanie v rámci jedného konania.

I.1. K ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 209/2021:

4. V uvedenej veci išlo pôvodne o súdnu exekúciu oprávneného [REDAKOVANÉ] (právnym nástupcom sťažovateľka), proti povinnému [REDAKOVANÉ] na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3Er/308/2011 (EX/1720/2011). Exekúcia sa viedla na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/127/2009 z 3. marca 2010. Po zastavení tejto exekúcie sťažovateľka podala opätovný návrh podľa § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. zo 7. apríla 2020 a uplatnila si trovy predchádzajúcej exekúcie v časti týkajúcej sa 116,12 eur.

5. O uvedenom návrhu rozhodol okresný súd vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „VSÚ“) napadnutým uznesením č. k. 37Ek/675/2020 z 26. mája 2020, ktorým zamietol návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie v časti vymoženía trov exekúcie oprávneného vo výške 116,12 eur. Okresný súd sťažnosť sťažovateľky napadnutým uznesením č. k. 37Ek/675/2020 z 25. novembra 2020 zamietol.

6. Okresný súd odôvodnil napadnuté uznesenie okrem iného takto: *«Rešpektujúc očakávania oprávneného na vymoženie pohľadávky od povinného súd poukazuje aj na to, že už aj v súčasnosti platná a účinná právna úprava exekučného konania, časovo ohraničuje trvanie exekúcie voči povinnému, pričom zákonodarca mu ponechal po zastavení exekúcie možnosť podať návrh*

na vykonanie exekúcie opätovne. Náhradu nákladov, ktoré s tým oprávnenému vznikajú, mu však zákonodarca priznal vo vzťahu k povinnému iba v rozsahu opätovne zaplateného súdneho poplatku (§ 9 ods. 3 ZoUNEK). Exekučný súd preto nemôže akceptovať ako „exekučný titul“ zamýšľané zámery predkladateľa návrhu zákona uvedené v Dôvodovej správe k zákonu, ktoré zákonodarca (poslanci Národnej rady SR) nezahrnul do ustanovení samotného zákona a rovnako tak exekučný súd nemôže akceptovať ako exekučný titul oprávneného voči povinnému, upovedomenie o zastavení starej exekúcie, ktoré je exekučným titulom súdneho exekútora voči oprávnenému, iba na základe toho, že došlo k osobitnej úprave zastavenia starých exekúcií. Ak by mal zákonodarca taký úmysel, bol by ho zahrnul do ustanovení samotného zákona ZoUNEK, čo však neurobil. Preto, ak by exekučný súd postupoval v exekučnom konaní vedenom voči povinnému, aj v časti paušálnych trov starej exekúcie, t.j. bez spôsobilého exekučného titulu svedčiaceho v prospech oprávneného, postupoval by arbitrárne, svojvoľne, v rozpore so ZoUNEK a v rozpore s ďalšími ustanoveniami Exekučného poriadku.»

7. Sudca sa stotožnil s právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení VSÚ a uviedol, že „*oprávnený totiž nedisponuje exekučným titulom podľa § 6 ods. 3 ZoUNEK, nakoľko upovedomenie o zastavení starej exekúcie je exekučným titulom súdneho exekútora voči oprávnenému a nie oprávneného voči povinnému. Oprávnený tak nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie paušálnych trov od povinného. Úhradou paušálnych trov oprávneným súdnemu exekútorovi totiž podľa názoru súdu nedochádza k prechodu práva z exekučného titulu (zo súdneho exekútora na oprávneného) a ani nedochádza k prechodu uloženej povinnosti z exekučného titulu (z oprávneného na povinného).*“.

I.2. K ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 480/2021:

8. V tejto veci viedol súdnu exekúciu oprávnený [REDAKOVANÉ] (právnym nástupcom sťažovateľka), proti povinnému [REDAKOVANÉ] na Okresnom súde Komárno sp. zn. 9Er/796/2011 (EX/2184/2011) na základe rozhodcovského rozsudku č. Rsp V-173/2010 zo 4. mája 2011 vydaného Rozhodcovským súdom Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave. Po zastavení tejto exekúcie sťažovateľka podala nový návrh a okrem iného navrhla vymôcť aj jej náklady zo starej exekúcie 42 eur.

9. O uvedenom návrhu rozhodol VSÚ napadnutým uznesením č. k. 60Ek/700/2020 z 29. mája 2020, ktorým zamietol návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie v časti vymoženía trov exekúcie oprávneného vo výške 42 eur. Okresný súd napadnutým uznesením č. k. 60Ek/700/2020 z 30. decembra 2020 sťažnosť sťažovateľky zamietol.

10. Okresný súd odôvodnil napadnuté uznesenie, v ktorom uviedol, že „*Upovedomenie o zastavení starej exekúcie však nemožno považovať za exekučný titul, ktorým by oprávnený v novom exekučnom konaní mohol vymáhať trovy starej exekúcie od povinného. Nezaväzuje k plneniu povinného (ktorému sa ani nedoručuje) a ani nie je vydaný v prospech oprávneného. Úhradou paušálnych trov zo strany oprávneného súdnemu exekútorovi nedochádza k prechodu práva z exekučného titulu zo súdneho exekútora na oprávneného a nedochádza ani k prechodu uloženej povinnosti z exekučného titulu z oprávneného na povinného. ZoUNEK v žiadnom ustanovení neustanovuje povinnosť inej osoby ako oprávneného platiť trovy starej exekúcie zastavanej*

zo zákona súdnemu exekútorovi, ani neobsahuje právnu úpravu, na základe ktorej by oprávnený mohol v prípade opätovného návrhu na vykonanie exekúcie uplatniť sumu zaplatených trov starej exekúcie vo výške 42,- eur ako náhradu trov nového exekučného konania, ktorú by bolo možné vymáhať od povinného.“. Z uvedených dôvodov okresný súd vyslovil, že sťažovateľka nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie paušálnych trov starej exekúcie.

I.3. K ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 499/2021:

11. Oprávnený [REDAKOVANÉ] (opätovne právnym nástupcom sťažovateľka), viedol exekúciu aj proti povinnému [REDAKOVANÉ] na Okresnom súde Lučenec sp. zn. 17Er/376/2013 (EX/760/2013) tentokrát na základe notárskej zápisnice č. NCRls 23543/2012, N 356/2012 z 26. júna 2012. Aj táto exekúcia bola z obdobných dôvodov ako tzv. „stará exekúcia“ po jej márnom výkone zastavená. Sťažovateľka postupom podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z. podala opätovne návrh na novú exekúciu a uplatnila okrem iného aj náklady tej predchádzajúcej.

12. O uvedenom návrhu rozhodol VSÚ napadnutým uznesením č. k. 24Ek/675/2020 z 15. júna 2020, ktorým zamietol návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie v časti vymoženía trov exekúcie oprávneného vo výške 42 eur a v časti vymáhaného nároku v sume 599,53 eur podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku. Okresný súd napadnutým uznesením č. k. 24Ek/675/2020 z 21. decembra 2020 sťažnosť sťažovateľky zamietol.

13. Okresný súd k tomuto uzneseniu uviedol, že pokiaľ nebolo možné za sedem rokov vymôcť nárok sťažovateľky, je to dôvod na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného. Právna úprava [§ 61n ods. 1 písm. c) a d) Exekučného poriadku (ďalej len „EP“)] upravuje zastavenie exekúcie po uplynutí času na zistenie exekvovateľného majetku povinného s tým, že sťažovateľka má možnosť podať návrh na vykonanie exekúcie opätovne. Avšak náklady, ktoré s tým sťažovateľke vznikajú, znáša sama, keďže bola vo výsledku s podaním predchádzajúceho návrhu na vykonanie exekúcie neúspešná.

II.

Argumentácia sťažovateľky

14. Podľa zosumarizovaných argumentov sťažovateľky sú napadnuté uznesenia „vecne nesprávne, založené na formalistickom, izolovanom a úplne zjavne nesprávnom výklade práva“, v ktorom absentuje relevantné odôvodnenie. Sťažovateľka dôvodí, že exekučné konania neskončili v súlade s jej legitímnymi očakávaniami, ale v dôsledku náhlejšej a neočakávanej zmeny pravidiel, ktoré v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie neexistovali. Nemajetnosť povinného môže byť zapríčinená aj nesprávnou či neúplnou činnosťou súdneho exekútora (prevody majetku, účelové darovania). Sťažovateľka uviedla, že výklad § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z., „ktoré sa vecne týka iba náhrady trov spojených s podaním nového návrhu“, a nie „náhrady iných trov spojených s vymáhaním a uplatnením nároku, je úplne zjavne svojvoľný a doslova absurdný“. Sťažovateľka tiež uviedla, že ide o rozhodnutie totožného súdu i rovnakého sudcu o tej istej veci, čím bola porušená zásada nezávislosti pri rozhodovaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. K napadnutým uzneseniam okresného súdu č. k. 37Ek/675/2020 z 26. mája 2020, č. k. 60Ek/700/2020 z 29. mája 2020 a č. k. 24Ek/675/2020 z 15. júna 2020 ústavný súd uvádza, že z ústavných sťažností a ich príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenia okresného súdu vydané VSÚ boli predmetom prieskumu sudcu okresného súdu na základe sťažností sťažovateľky. Pre rozhodnutie ústavného súdu v danej časti je teda podstatné, že napadnuté uznesenia VSÚ okresného súdu boli podrobené zákonnému prieskumu zo strany sudcu okresného súdu, teda bol v danom prípade dodržaný princíp subsidiarity, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

16. Uvedená skutočnosť tak vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnými sťažnosťami prezentovaného porušenia uvedených práv sťažovateľky napadnutými uzneseniami vydanými VSÚ okresného súdu, a preto ústavný súd v tejto časti ústavné sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) ZoÚS pre nedostatok právomoci na ich prerokovanie.

17. V ostatnej časti ústavný súd konštatuje, že otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu vtedy, pokiaľ by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prílišného formalizmu) či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia (I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, III. ÚS 47/2013, III. ÚS 457/2014, III. ÚS 609/2014).

18. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z. paušálne trovy znáša oprávnený. Exekútor vyzve oprávneného na zaplatenie paušálnych trov v upovedomení o zastavení starej exekúcie, ak exekútor paušálne trovy uplatňuje.

19. Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z. okrem náhrady súdneho poplatku za návrh podľa odseku 1 oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním.

20. Ústavný súd, reagujúc na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, v prvom rade poukazuje na niektoré právne a procesné súvislosti danej problematiky tzv. starých exekúcií v kontexte namietaných výziev na úhradu paušálnych trov starej exekúcie.

21. Zmyslom a účelom prijatia tohto zákona bolo riešiť neúnosnú situáciu na exekučných súdoch, kde sa v státisícoch exekučných konaniach viedla exekúcia proti povinným dlhodobo neúspešne. Zákonodarcia túto situáciu neriešil novelou EP, ale samostatným zákonom, ktorým, ako už bolo uvedené, zaviedol okrem iného aj pojem stará exekúcia. Za splnenia zákonných predpokladov súdny exekútor vo svojom upovedomení má povinnosť oznámiť oprávneným, že *ex lege* došlo k zastaveniu týchto starých exekúcií. V rámci svojho včasného upovedomenia súdny exekútor konštituuje nárok na tzv. paušálne trovy zastavenej exekúcie v presne stanovenej výške. Vychádzajúc z uvedeného, je potrebné konštatovať, že je vo vzťahu k EP úpravou *lex specialis*, ktorá osobitne upravuje tam stanovené situácie, a to tak vo vzťahu k ďalšiemu trvaniu exekučného konania, ako aj vo vzťahu k otázke náhrady trov exekútora, ktorú rieši v porovnaní s EP osobitným spôsobom – na jednej strane povinnosť má oprávnený, na druhej strane neuspokojuje sa skutočná výška trov exekútora, ale len zákonom ustanovená paušálna suma. Zároveň upravuje, čo treba v tomto prípade a na účel zastavenia starej exekúcie považovať za nemajetnosť povinného.

Pre úplnosť je potrebné dodať, že povinnosť oprávneného znášať trovy exekúcie pri zastavení konania pre nemajetnosť povinného alebo v iných predpokladaných prípadoch obsahuje aj „generálna“ právna úprava (§ 203 EP v znení od 1. februára 2002 do 31. marca 2017; v znení EP od 1. apríla 2017 je to § 199c ods. 1, pozn.).

22. Ústavný súd, vychádzajúc zo znenia právnej úpravy zákona č. 233/2019 Z. z., konštatuje, že nárok na paušálnu náhradu vzniká *ex lege*, a to čo sa týka základu aj čo sa týka výslednej sumy. Procesný postup exekútora určuje priamo *lex specialis*. Preto nie je možné uvažovať o porušení základných práv sťažovateľky nezohľadnením výkladu úpravy *lex generalis* a judikatúry z nej vychádzajúcej, keďže jej aplikácia je vylúčená existenciou a povinnosťou úpravy *lex specialis*. Na základe uvedeného ústavný súd považoval túto časť argumentácie sťažovateľky za nenáležitú a právne bez významu (obdobne II. ÚS 235/2020).

23. Taktiež je potrebné si uvedomiť, že právna úprava zákona č. 233/2019 Z. z. nedáva možnosť úvahy o vzniku a rozsahu nároku na zaplatenie paušálnych trov starej exekúcie, upravuje ho jednoznačným spôsobom, v zásade nepripúšťajúcim úvahu o rôznych výkladoch či iný záver. Jedinou úvahou súdneho exekútora je úvaha o tom, či zákonný inštitút „zastavenia starej exekúcie“ na konkrétne konanie dopadá, alebo nie. Keď na konkrétne exekučné konanie dopadne táto procesnoprávna úprava, exekučné konanie sa zastavuje *ex lege*. Procesné úkony súdneho exekútora, ktoré na túto skutočnosť nadviažu, sú kvázi technickej povahy – administrujú dve zákonné skutočnosti: konanie sa *ex lege* zastavilo a priamo *ex lege* vzniká nárok súdneho exekútora na náhradu trov a v stanovenej sume. V kontexte týchto skutočností a s poukazom na svoju rozhodovaciu činnosť považoval ústavný súd argumentáciu sťažovateľky, ktorou sa domáhala ústavne konformného výkladu a aplikácie § 9 ods. 3 zákona č. 233/2019 Z. z., za nedôvodnú, pretože súdny exekútor nemal diskreciu pri vzniku a rozsahu nároku na náhradu paušálnych trov zastavenej starej exekúcie a tento si uplatnil v súlade s platným právom.

24. Ústavný súd ďalej konštatuje, že podstatná a najrozsiahlejšia argumentácia sťažovateľky smerovala k námietke protiústavnosti samotnej úpravy zákona č. 233/2019 Z. z. najmä v časti úpravy povinnosti oprávneného hradiť paušálne trovy starej exekúcie v prípade jej zastavenia, pričom poukazovala a analyzovala právnu úpravu v okolitých štátoch a citovala viaceré rozhodnutia. Ústavný súd v tomto smere poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť, podľa ktorej v konaní o sťažnosti fyzickej alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy senát ústavného súdu nie je oprávnený preskúmať súlad právnych predpisov s ústavou, pretože takýto prieskum je vyhradený plénu ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy.

25. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že napadnuté upovedomenie v časti výzvy na úhradu paušálnych trov starej exekúcie je ústavne udržateľné, rešpektuje a primeraným spôsobom interpretuje do úvahy prichádzajúce aplikované právne normy. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosti sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (práva procesnej povahy) napadnutými uzneseniami okresného súdu, sú zjavne neopodstatnené. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol porušenie označených práv, nemohol dospieť k záveru o porušení práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu.

26. K rovnakému záveru ústavný súd dospel aj v súvislosti s námietkou porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a analogického práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami. Ide o práva hmotnoprávnej povahy. Sťažovateľka ich porušenie argumentačne odvíjala od namietaného porušenia jej práv procesnej povahy. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľky, nevyhnutným predpokladom porušenia jej hmotných práv by bol záver o tom, že došlo k porušeniu jej procesných práv (namietaná neodôvodnenosť napadnutého uznesenia). Keďže ústavný súd vylúčil možnosť porušenia označených procesných práv sťažovateľky napadnutými uzneseniami okresného súdu, rovnako dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavných sťažností v časti, v ktorých sťažovateľka namietala porušenie svojich označených hmotných práv.

27. V súvislosti s úvahou sťažovateľky, že sťažovateľka procesne nezavinila zastavenie starej exekúcie, ústavný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, vychádzajúc z informácií obsiahnutých v sťažnostiach a ich prílohách, že samotný fakt, že pôvodný oprávnený sa rozhodol tieto pohľadávky nevymáhať od povinného a radšej ich zmluvne previedol na sťažovateľku, indikuje, že sťažovateľka disponovala informáciami o ich sťaženej vymáhateľnosti vzhľadom na finančnú situáciu povinných. Sťažovateľka pri odplatnom prevode týchto pohľadávok si musela byť vedomá rizika, že vymožiteľnosť týchto pohľadávok je neistá. Napriek tomu išla do podnikateľského rizika a podala návrhy na súdne vymożenie týchto pohľadávok, resp. nastúpila do procesného postavenia oprávneného v prebiehajúcich exekučných konaniach iniciovaných pôvodným oprávneným. Predmetná exekúcia bola dlhodobo vykonávaná bez úspechu, preto existuje dôvodná pochybnosť o tom, že sťažovateľka postupovala pri zachovaní primeranej opatrnosti, tak ako to v sťažnosti tvrdila. Aj v režime podľa predchádzajúcej právnej úpravy, teda v čase podania návrhu pôvodného oprávneného na vykonanie exekúcie, existovala „hrozba“ znášania trov pri nemajetnosti povinného, dokonca v sume skutočných trov súdneho exekútora. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že potenciálny negatívny dopad na majetkové práva sťažovateľky ako oprávnenej nesúvisí s aplikáciou zákona č. 233/2019 Z. z. a napadnutými uzneseniami okresného súdu, ale skôr s rozhodnutím sťažovateľky znášať podnikateľské riziko spojené s vymáhaním postúpených pohľadávok.

28. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 348/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 165/2015).

29. Ústavný súd v tejto časti ústavné sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS ako zjavne neopodstatnené. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal. K argumentácii o nedostatku nezávislosti súdu ústavný súd musí konštatovať nedostatok sťažnostnej argumentácie, ktorá by bola spôsobilá spochybnit' výkon právomoci napadnutého súdu, ktorý rozhoduje v týchto veciach vysoký počet vecí. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2022

Peter Straka
predseda senátu